

רבי אליעזר דמילה פרק תשעה עשר שבת קלא.

מסורת הש"ס

(א) [ועיניו] (יב. יז. עז. עד.)
(ב) [גזיל מוסר], (א) יצמות ע"י
(ד) מנה, (ב) [שמות לד], (א) קד.קד.]

גהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שכן אמן מלא:
(ב) הוב' ד"ה מי גרס וכו'
(ג) מומר לנטול בכולו דהא רב:
(ד) ד"ה לא לכל וכו' וה"פ לא לכל מלת: (ד) ד"ה תאמר וכו'
(ה) למכשירין: (ה) ד"ה וסיון וכו' וצ"ל ומוזר: אם עבר:
(ו) בא"ר אלל צ"ל ומוזר ל"ל וצ"ת סוה נמחק:

גליון הש"ס

גנב' לא לכל א"ר מבשרי מצוה: ע"י כס מיה בטרף הספר נלקט: רש"י ד"ה ושע"י היה לר"א וכו' מופנה הוא הדיו דע"י. ע"י כעשי יצמות דף פ ע"י ד"ה ושע"י ל' ל"א יצו: רוב' ד"ה אפשר וכו' דאיכא ל"מ"ד בעירובין. ע"י עירובין ע"י ע"י חוס' ד"ה אלל פשעא: רוב' ד"ה וסיון אלא פרט לבחוט מופא. וכו' ע"י סוה יא ע"א ד"ה לפחמות ועין כשער המלך פ"ג מהל' צ"לית:

מוסף רש"י

בתים וחצרות פתוחין להורב. בתים פתוחין לתארוך ותצרות למנוי. שכן היה דרכן של בתים פתוחים אלל להצטרף וכל תלך התאור כה"ס וצנשה ע"י חוס' לא לפי היתא, אלל שחלושי היתא מוקף א' חתה קרי לא (עירובין ג.) וכן כיון דכולן פתוחים זו לז ומעשרות יחד דרך פתחים חלל חשבי להו (שם ד.) לולב וכל מבשריו. כלמ"ד מקוהים ואפילו קאליזא מן הממוצר ולגנזו (סוכה מב.).

רבינו חננאל

בתים וחצרות פתוחין לתוכו, והכא כיון שעירוב כאילו אין שם חצר וכולן בתים ניהו. ואפילו נשתתפו כיון שזאין שם (בתים) [חצרות] אין שותף מועיל באותו מבוי. כך יש לומר כי לא עירבו נמי, כיון שהן אסורין להוציא מן הביתם לחצר לחבוש אותן הבתים כאלו תומכין מן שאין להם רשות להשתמש מן הבתים לחצר, והחצר איכא בית ליכא, לפיכךמה דרב היאך מטלטלין במבוי שאין לו בית. ומפרק שכל שישבילו לא בני החצר רשומם לבני חדר, וכיון שבמבטלין רשומם לגביהו יש לו להוציא מן הבית לחצר, כדנתן נתנו לו רשותה הוא מותרת אלו אסורים, וקיי"ל דהא דנתן נתנו לו רשותה רשומם מפקינא מקרבם אשכבטלא הוא רשותא לגביהו. ואקשינן וכיון שבטלו כל בני חצר רשותו לגבי חדר בשטל כל עשוי כל הבתים שלו וכולן כבית אחד, הן חשובין, ורב לא אמר אלא בתים ומיעוטי בתים שנים, והכא ליכא שני בתים והיאך מותר רב. ויפריקו עד כגון שני הבתים בטלו רשותם מן חצר' היום לגבי דארבן כפירוש ומחצי היום ורחלן לגבי שמעון, שנבאמש בחצר שמעון שבהם מותרין בחצר מן חצר, ודא דארבן לרב דאמר במבטלין וחצורין ומבטלין. ואקשינן טוב סוף סוף בעת שמוזר לז' להשתמש בחצר זה אסור, ואותה חצוה אין שם בחצר אלא בני דארבן בלבד, ומחצי היום ולחלן בית שמעון לבדו ואין לדארבן בה רשות להשתמש, ומ"מ לא תמצא ב' בתים מותרין בחצר זו בעת

אותו. ופריק רב אשי' פריקתו הוא ואמר מי גרם לחצרות הללו הפתוחות למבוי להיאסר בהן מטלטל בתים, מפני אלו הבתים שהן פתוחין לתוכן ולא עירבו, שאילו לא היו בהן בתים מותרין היו השבובים שם לטלטל בה בכולהו שהן כמו קרפף שמוזר השבוב בהן לטלטל בכלן, וגם המבוי לא נאסר בהן מטלטול אי לא מפני הבתים שהן פתוחים לתוכה ואינם. כלומר כיון שלא עירבו תחשבת כאלו סתומים הם ואינם כלל. ולא אילו היו סתומין היה הטלטול מותר בהם כעשוי יהיה מותר, ועודו דבירי רב אשי. ועיקר דבריו רב ופירושם עירובין פרק הדר עז הנכרי בחצר, ופירושם שם. ושמעין מניה דרבן פליגי על ר' שמעון דרשי דרך גתו ודרך חצירות דרך קרפיות. וא"צ דאמר רב הלכתא כי רב שמעון כפרך כל גתו ודרך רשות אחת הן, לגבי איזמל לא שרין כבי האי גזונא, דבהדיא קיי"ל הילכתא דרבנן) וככלליה דרבי עקיבא דאמר כל

בנים וחצרות. שני בתים פתוחים לשתי חצרות שמים לכל חצר ושתי חצרות פתוחות למבוי: **כמאן דפסימי דמי**. דהא לגבי מבוי כמאן דסתימי הוו דהא חצרות מפסיקות צינתיים שאין הבתים מוציאין להם: **אפשר דמעטלי**. בני הבתים שנחצר רשות שיש להם נחצר לגבי

חד מיניהו והוי כל החצר שלו ומותר

להוציא מציבתו לחצר: **סוף סוף בים איכא**. בכל חצר בתים ליכא ורב צ"ע שני בתים לכל חצר: **אלא אמר רב אשי**. טעמא לאו משום בתים וחצרות פתוחות לתוכו הוא דרב צין עירבו צין לא עירבו מכיון דפסימי שתי חצרות למבוי ושני בתים לכל חצר מותר מבוי עליו וייתר נחלי וקורה והיינו טעמא דכי עירבו נחצרות ולא נשתתפו במבוי אסור לנטול צו וכו' לא עירבו גרמי: **מי גרס להצטרופ שאסרו**. על המבוי להצטרפו שיתוף להוציא מן החצירות לתוכו: **בנים**. הוא דגרמי לו דאי לאו משום בתים היו להו חצרות ומבוי רשות אחת דרב דאמרה להא מלתא כ"ש קצירה ליה דלמר בעירובין (דף עז.) גג וחצר וקרפף ומצוי כולו רשות אחת הן ומטלטלין מה ליה וואמר רב עלה הלכה כר' שמעון והוא שלא עירבו בתים עם החצרות דלא שכיחי מאני דבתים נחצר הלכך לענין טלטול נצרכו נמי כי לא עירבו חצרות עם

הבתים שרי דהוה להו כמו שנשתתפו צו דמי גרס לו למבוי ליאסר ולהצטרך לשיתוף בתים גרמו לו ואינם שחרי נסתלקו ממנו ומותר להוציא מן החצרות למבוי כאילו נשתתפו ונשתתפו לא מספקא לן דמותר לנטול כדכון: **לא לכל אמר רבי אליעזר**. לא בכל מכשירי מזהו אמר כן. ולקמן מפרש הי מכשירי מזהו אמר דעמטי: **שמי הלחם**. דעזרת

חוצה יוס הן ואין לחסור דל למחר: **ולא למזן רבי אליעזר**. דאפיייתם תדחה שבת אלל בגזירה שזה ואי בכל מכשירי מזהו שעיקר המלוה ניהבת בשבת אמר מכשיריה כמותה למה לי גזירה שזה: **מה הנאה האמורה בעומר מכשיריה**. דהיינו קצירה טמייה והרקעה שלה דוחין את השבת כדאמרנין במנחות (דף עב.) נחריש ובקציר תשבות^א מה חריש רשות אף קציר רשות יאל קצירת העומר שהיא מזהו: **שכן (א) מלא קצור**. שלא לשם עומר מזהו לקצור לשמה דכמצי וקצרתם והצלתם הלכך קצירה גופה

מזהו היא תאמר בשמי הלחם שלא נאמר בהן קצירה: **לאי**. צאמת: **מלך אחד**. דהא דעומר מופנה הנאה דשמי הלחם אינה מופנה דנריכה לגופה: **ושמעין ליה לרבי אליעזר דאמר**. גזירה שזה שאינה מופנה משני דנדיה אלל מלך אחד למדין ממנה אם אין להשיב אלל אם יש להשיב משצין. ובמסקת יצמות בפרק מלות חליצא^א שמעינן ליה דלמר הכי דקמני חליצה בשמאל פסולה וצ"י אליעזר מכשיר דלא יליף רגל רגל ממאזרע ופרכין ורבי אליעזר לא יליף ממאזרע ולא תניא ר"א אומר מניין לרציה שהיא צאון ימינית נאמר כאלן און והאמר להלן און וכו' ומשנינן און און מופנה רגל רגל לא מופנה והאי לאו מופנה דקאמרנין משני דנדין קאמר דרגל דכמיצ בחליצה אינטריכא לגופה אלל מלך אחד מופנה הוא דפרשת מאזרע *מופנה הוא ההיא דעני דכולהו כמיצין נמאזרע עשיר: **צינאו ריבויא הוא**. דהא אוסקרבתם מנחה חדשה סמך ומני למיכתב ממושבותיכם לחם תנופה ותיצאו יתירה הוא: **למעוטי מאי**. הא דלמר רבי יוחנן לעיל לא לכל אמר רבי אליעזר למעוטי הי מכשירי אמר דלא רבי שבת: **ועל מכשיריו**. כגון לקולא מן התחומר: **למעוטי צ"ית**. שלא יתלנה צטליות בשבת כדמפרש שם תמצא ואיזיל כל

בתים פתוחין לתוכן ולא עירבו, שאילו לא היו בהן בתים מותרין היו השבובים שם לטלטל בה בכולהו שהן כמו קרפף שמוזר השבוב בהן לטלטל בכלן, וגם המבוי לא נאסר בהן מטלטול אי לא מפני הבתים שהן פתוחים לתוכה ואינם. כלומר כיון שלא עירבו תחשבת כאלו סתומים הם ואינם כלל. ולא אילו היו סתומין היה הטלטול מותר בהם כעשוי יהיה מותר, ועודו דבירי רב אשי. ועיקר דבריו רב ופירושם עירובין פרק הדר עז הנכרי בחצר, ופירושם שם. ושמעין מניה דרבן פליגי על ר' שמעון דרשי דרך גתו ודרך חצירות דרך קרפיות. וא"צ דאמר רב הלכתא כי רב שמעון כפרך כל גתו ודרך רשות אחת הן, לגבי איזמל לא שרין כבי האי גזונא, דבהדיא קיי"ל הילכתא דרבנן) וככלליה דרבי עקיבא דאמר כל

(א) נראה דר"ל דק"ל כ"יה בעירובין כ"ט ע"י דנותנין רשות משתתף. (ב) צין היטב כ"מ"ף אלן דדחה כל הלאות שהיא רביע ע"ש.

רבי אליעזר דמילה פרק תשעה עשר שבת קלא.

אפשר דמבטלי רשות ב'ו. וא"ת כי עירבו חצרות נמי עם בתים מניין למימר שיש חצר למבוי כגון צטיטלו אותו של חצר זה לרשות דכולהו שיש להם צמזמו לצני חצר אחרת ויכולין לנטול מן החצר למבוי הא לא צעי לאקשויי *דאיכא למ"ד בעירובין

(דף סו.) אין ציטול רשות ממחר לחצר ועוד דנללא הכי פריך שפיר: **מפלא דיומא דפניא**. רב לטעמיה דלמר צמזמא עירובין (דף סח.) מציטלין וחצורין ומצטלין: **מי גרם אחרות**. אכן קי"ל דאפילו עירבו חצרות עם בתים מותר לנטול^א דהא רב דאסר בעירבו לטעמיה דפסיק כרבי שמעון דוקא בלא עירבו אלל רבי יוחנן פסיק כר"ש צין עירבו צין לא עירבו וכו' יוחנן קי"ל: **לא רבא אמר רבי א"עזר** מבשרי מצוה דוחין את השבת. לקמן מפרש דלתא למעוטי צ"ית ומזוזה וה"פ לא ^א כל מלות הנוהגות בשבת אמר ר' אליעזר שמכשירין ידחו שבת שהרי שמי הלחם כו' ומשמע לכאורה דאי לא דאשכחן דמלכרי ר' אליעזר ג"ש הוה גמרין לציית ומזוזה ממילה וימנא דמכשיריה דכו שבת ומימה הוא היכי שיך למליף דוחין את השבת אף הבאה האמורה בשתי הלחם מכשירין דוחין את השבת מופני דאי לא מופני איכא למיפרך מה לעומר שכן אם מצא קצור קוצר תאמר בשתי הלחם שאם מצא קצור אינו קוצר לאי אפנויי מופני מכדי כתיב י והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן ^א ביום הביאכם למה לי ש"מ לאפנויי ואכתי מופנה מצד אחד הוא ושמעין ליה לר' אליעזר ^א דאמר מופנה מצד אחד למידין ומכשירין ^א תביאו רביא הוא למעוטי מאי איכאמא למעוטי לולב ^א והתניא לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת דבריו ר"א ואלא למעוטי סוכה והתניא סוכה וכל מכשיריה דוחין את השבת דבריו ר"א ואלא למעוטי מצה והתניא מצה וכל מכשיריה דוחין את השבת דבריו רבי אליעזר ואלא למעוטי שופר והתניא שופר וכל מכשיריו דוחין את השבת דבריו ר"א אמר רב אדא בר אהבה למעוטי ציצית למליתו ומזוזה לפתחו תניא נמי הכי ושיוין שאם צייץ מליתו ועישה מזהוה לפתחו שהוא חייב מאי טעמא אמר רב יוסף לפי שאין קבוע להם זמן אמר ליה אב"י אדרבה מדאין קבוע להם זמן כל

תאמר בשתי הלחם שאם מצא קצור אינו קוצר. תימה מאי קא פריך דהיא גופה ינלף מינה מה העומר שאף על פי שמלא קצור קוצר אף שמי הלחם אם מלא קצור קוצר ומילף מינה תרמי מכשירין וקצירה ומידך ר"ת דהא לא דמי דנילף מינה קצירה שהרי צצרת יהיו כל המיטין והעשרין קצורים אם משמע דלחיא ג"ש אלל ^א (י) מכשירין דדחו שבת ח"ג י"ל דהא לא מצי למימר ינלף קצירה דמהיכא נפקא לן קצירת העומר דלחיא שבת מדכמיצ נחריש ובקציר תשבות כדדרשינן במנחות צטילה ר' ישמעאל (דף עב.) מה חריש רשות אף קציר רשות יאל קצירה שהיא מזהו וגלי רחמנא דליכא למילף אלל לגבי העומר דכמיצ ציה נמי קציר ולא לגבי שמי הלחם דלא כמיצ צהו קציר ועל כרחיך ודאי היינו טעמא דיליף ציה עומר קצירה משום דכמיצ ציה קציר דאי לאו הכי מ"ש רשות דהא נאמר דהא נמי ימנא יאל קצירת שמי הלחם שהיא מזהו: **ושיוין** צייין מליתו ב'ו מ"ב ב'ו. תימה מה נריך טעם לזה אלל משום דלא אשכחן דרציניהו קרא דכל אינך ממלכין קרא לקמן דלא גמרי מהדדי ומייהו יש לומר דאיכא למילף צ"ית ומזוזה מסוכה דמאי פרכת שכן ניהבת צלילות כצימים מזוזה נמי נוהג צלילות כצימים וכן צ"ית לרנבן דפלגי עליה דרבי שמעון בפרק התכלת (מנחות דף מג.) דלא דרשי ורואתם אותו פרט לכסות לילה אלל ^א פרט לכסות סומא ומהה צטלה דאי דפרישית דמסוכה יליף קריך לומר דצ"ית ^א אם עבר וזמנה צטלה דאי לאו הכי איכא למפרך מה לסוכה שכן אם עבר וזמנה צטלה דמסתבר דמילה אם עבר וזמנה לא צטלה שאותה מילה עצמה שהוא מייחיד צשמייה הוא עושה בתשיעי שאם מל צשמייה לא היה חוזר ומל בתשיעי אלל ^א סוכה צ"ית ומזוזה בכל יומנא מייחיד צכן אפילו קיימם היום חייב לקיימם למחר הלכך כשעבר היום ולא עשאם מלות היום לא קייים עוד לעולם ואם תאמר ומסוכה היכי מצי למילף וכן כל הך דלקמן דפריך נכתוב רחמנא צצ"י וינתי הך ויגמרנה מיניה אדרבה נגמר מציבוד אף ואם ומצינן צ"י המתקדש דלא דחו שבת

דיליף טפי גבי עומר מגבי שמי הלחם דהא נמי ימנא יאל קצירת

שמי הלחם שהיא מזהו: **ושיוין** צייין מליתו ב'ו מ"ב ב'ו. תימה מה נריך טעם לזה אלל משום דלא אשכחן דרציניהו קרא דכל אינך ממלכין קרא לקמן דלא גמרי מהדדי ומייהו יש לומר דאיכא למילף צ"ית ומזוזה מסוכה דמאי פרכת שכן ניהבת צלילות כצימים מזוזה נמי נוהג צלילות כצימים וכן צ"ית לרנבן דפלגי עליה דרבי שמעון בפרק התכלת (מנחות דף מג.) דלא דרשי ורואתם אותו פרט לכסות לילה אלל ^א פרט לכסות סומא ומהה צטלה דאי דפרישית דמסוכה יליף קריך לומר דצ"ית ^א אם עבר וזמנה צטלה דאי לאו הכי איכא למפרך מה לסוכה שכן אם עבר וזמנה צטלה דמסתבר דמילה אם עבר וזמנה לא צטלה שאותה מילה עצמה שהוא מייחיד צשמייה הוא עושה בתשיעי שאם מל צשמייה לא היה חוזר ומל בתשיעי אלל ^א סוכה צ"ית ומזוזה בכל יומנא מייחיד צכן אפילו קיימם היום חייב לקיימם למחר הלכך כשעבר היום ולא עשאם מלות היום לא קייים עוד לעולם ואם תאמר ומסוכה היכי מצי למילף וכן כל הך דלקמן דפריך נכתוב רחמנא צצ"י וינתי הך ויגמרנה מיניה אדרבה נגמר מציבוד אף ואם ומצינן צ"י המתקדש דלא דחו שבת

כדלחיא

גרסינן באחרית פרק י' ישמעאל אומר, העומר היה בא בשבת מג' סאין וכו', ת"י תקריב את מנחת כבודיך מזה ח"ל לפי שמצות העומר להביא מן הקמה, מניין שאם לא מצא קמה יביא מן העומרין ח"ל תקריב כו', עד תקריב לפי שמצוה לקצור בלילה. מניין שאם קצר ביום כשר דרוחה שבת, ת"ל תקריב כל שהוא תקריב מ"מ תקריבו אפילו בשבת אפילו ביום בטומאה. ורוב תניא [בחו"כ] בסוף פירשת אמור אל הכהנים (בבבסותיז עז ובמנחות עב) ובי אומר וידבר משה את מוציאי ה', מה ת"ל לפי שלא למרנו שדוחין את השבת אלא הפסח והתמיד כשכותב בהן כבודיך, מניין לרבות העומר וחקריב עמו, שתי הלחם והקרב עמון שדוחו שבת, ת"ל וידבר משה את מוציאי ה', ושקטתו הוא לכולן. והלכתא כולה. ואפילו ר' אליעזר ר' שמחרי במכשירי מצוה מודה שאם צייץ מליתו ועשה מזהוה בפתחו בשבת שהוא חייב. ואמרנין מ"ש הני ואקימנא

תורה אור

1 דבר אל בני ישׂראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הבכור:

ויקרא כג י
2 והספרתם לכם ממקורת השבת מיום הבאיכם את עמר התנופה שבני שְׁבֹתות תמימת תהייתה:

ויקרא כג טו
3 מוֹשִׁבְיָהֶיכם תְּבִיאֵוּ לָחֶם תְּנוּפֶה שְׁתִּים שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֵלֹת תִּהְיֶה חֲצִין תֹּאפִיקָה בְּכֹרִים לָךְ: ויקרא כג יז

רב נסים גאון

פרק יב רבי אליעזר אומר. ואמתי מופנה מצד א' הוא, רשומעין ליה לר' אליעזר דאמר מופנה מצד אחד למידין ומכשירין. דע שאע"פ שלא צמאנו לר' אליעזר בפירוש שאמר דבר זה, וידעם אנתנו אותו מבריינה במס' גדה בפרק המפילת (דף קכ.) מופנה מצד אחד לר' ישמעאל למידין ואין מכשירין, לרנבן למידין ומכשירין. והואיל ור' אליעזר (א) עומד כר' ישמעאל, כי גמר מוצאין ר' הושע חברו של ר' אליעזר אומר [ע"ז דף סב במשנה] ישמעאל אחי, ועם זה לא נתיחד בחלוקה בזה הדבר אלא ר' ישמעאל והשאר שוו כולל בדבר אחד כי מופנה מצד אחד למידין ומכשירין, ידענו כי ר' אליעזר בכלל החכמים ששוו עומד וסובר כמותן, שאילו היה חולק עליון בדבר זה היה גובר עם ר' ישמעאל, וכיון שלא הוכרחה החלוקה אלא ברי' ישמעאל בלבד נטכרז כי ר' אליעזר אינו שוה לו ורנבנן סבירא ליה. ומיכן אמרו ושמעין ליה לר' אליעזר דאמר מופנה מצד אחד למידין ומכשירין, לפי שכל החכמים שהיו באותו הדור שוו בדבר זה חרין מרי' ישמעאל שחוזקו בפירוש שהוא חולק.

א) אין הללון מדויק ואמנם טומנו שחרי ר"א היה מדויק של ר' יאסע ואם אלא דסבר כותימה היה להכריע עם ר' ועין נדשי" כלן דריש' ושמעין ויצמות קל ע"א ד"ה לא מופני וא"ע.

רבינו חננאל (הבושר)

מלאכה שאפשר לה לעשות מע"ש אינה דוחה את השבת, והבאת איזמל כיון שאיפשר לו להביאו שיש ולא יביאו אין הבאתו דוחה את השבת. ואפילו לעניין עשיית פסח דכדת הוא, לא מיתנין איזמל למול בנו או עבדו כדי שיתור לו לעשות פסח. ולא דרוך לרנבן לא דרך רה"י ולא דרך גתות קרפיות וכו' ואלא דהא חזק הוא ובכל אסור. ואשכחן בתלמוד א"י עובדא בר הביאורו בשבת, דאמרנין בכל מקום (חד כבודיך) מעשה רב דגמרנין מניה, וזה הוה המעשה, ר' שמואל בר אבדימימ היה ליה עובדא למגור לרב ששעא בריה. ואשיון למיתוי איזמל שאל לר' מונה אמר להון ידחה למחר, אלא עירובין משוחן (קנדרטון) לא אשיתורין ומיתי איזמל משוחן, דחיה למחר. א"י חייא בר אבא א"ר יוחנן א"ל כלל א"ל לעירוב מכשירי מצוה דוחין את השבת. שהרי שתי חצרות חובות היום הן ואלא למחר ר' אליעזר אלא מג"ש, נאמרה הבאה בעומר, שנאמר והבאתם את עומר וגו', ונאמרה הבאה בשתי הלחם, שנאמר ממושבותיהם הביאו לחם תנופה שמים וגו'. מניין שמוציא דוחה שבת,

גרסינן באחרית פרק י' ישמעאל אומר, העומר היה בא בשבת מג' סאין וכו', ת"י תקריב את מנחת כבודיך מזה ח"ל לפי שמצות העומר להביא מן הקמה, מניין שאם לא מצא קמה יביא מן העומרין ח"ל תקריב כו', עד תקריב לפי שמצוה לקצור בלילה. מניין שאם קצר ביום כשר דרוחה שבת, ת"ל תקריב כל שהוא תקריב מ"מ תקריבו אפילו בשבת אפילו ביום בטומאה. ורוב תניא [בחו"כ] בסוף פירשת אמור אל הכהנים (בבבסותיז עז ובמנחות עב) ובי אומר וידבר משה את מוציאי ה', מה ת"ל לפי שלא למרנו שדוחין את השבת אלא הפסח והתמיד כשכותב בהן כבודיך, מניין לרבות העומר וחקריב עמו, שתי הלחם והקרב עמון שדוחו שבת, ת"ל וידבר משה את מוציאי ה', ושקטתו הוא לכולן. והלכתא כולה. ואפילו ר' אליעזר ר' שמחרי במכשירי מצוה מודה שאם צייץ מליתו ועשה מזהוה בפתחו בשבת שהוא חייב. ואמרנין מ"ש הני ואקימנא